

คำบอกเล่าของคุณไชยบูลย์ที่ว่า คุณยายเป็นผู้รู้จริงเห็นจริง เรื่องนรกสวรรค์ และท่านยินดีจะสอนให้ ทำให้あたมาดีใจจนสุดประมาณ

แต่การไปพบบุคคลที่あたมาเสาะแสวงหามานานนั้นไม่
ง่ายอย่างที่คิด เพราะคุณไชยบูลย์บอกว่า ท่านผู้นี้เป็นแม่ช
สูงอายุ ลูกศิษย์เรียกคุณแม่บ้าง คุณยายอาจารย์บ้าง ท่าน
เป็นคนรักสงบ ไม่ชอบคนเอะอะมะเทิง แล้วลูกศิษย์ของท่าน
ก็เป็นหนุ่มสาวชาวมหาวิทยาลัยเหมือนกับเรา หรือไม่ก็เป็น

คนเรียบร้อยกันทั้งนั้น ถ้าว่างมาดูลูกทุ่งโคบาลเข้าไป เดี่ยว
ท่านเกิดรำคาญขึ้นมาก็จะไม่ยอมรับเป็นลูกศิษย์ แล้วยังเสีย
ชื่อมหาวิทยาลัยอีกด้วย

เนื่องจากคุณไชยบุญเป็นรุ่นน้อง จึงไม่กล้าชี้ข้อ
บกพร่องของอาตมาตรงๆ เพียงแต่บอกอ้อมๆ ว่า จะต้อง
ทำตัวอย่างไรบ้าง และรังัวตัวอาตมาไว้อบรมมารยาทก่อนเกือบ
๓ เดือน

ในขณะเดียวกัน คุณไชยบุญได้สอนวิธีนั่งสมาธิเพื่อให้
เข้าถึงวิชาธรรมกายเบื้องต้นให้บ้าง แต่เนื่องจากอาตมา
เคยฝึกสมาธิมาหลายสำนัก แบบยุบหนอพองหนอกก็ฝึกมาแล้ว
แบบอานาปานสติหรือแบบกำหนดลมหายใจก็ทำมาจนคุ้น
พอมาเจอการปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงวิชาธรรมกาย ซึ่ง
ท่านบอกให้กำหนดดวงแก้วง่ายๆ สบายๆ กลับทำไม่ได้
คอยแผลกสันลมหายใจทุกที บางทีก็เอาวิธีนี้ไปปนกับวิธีนั้น
ให้ยุ่งไปหมดโดยไม่รู้ตัว

ความอยากพบคุณยายอาจารย์มาก อาตมาจึงยอมทำ
ตามคำแนะนำของคุณไชยบุญทุกอย่าง แต่ความควรไม่ควร
แต่ไหนนั้นสอนกันยากจริงๆ นึกถึงสภาพตัวเองในวันที่
เข้าไปพบคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ซึ่งอยู่ในบริเวณวัด
ปากน้ำภาษีเจริญขึ้นมาราวใด ให้นึกอายุไม่หาย วันนั้นจำ
ได้ใส่เสื้อสีแดงลายสก๊อตตัวโปรด สวมกางเกงยีนส์ดำ ซึ่งใส่
เข้ามาหลายครั้งจนถอดตั้งได้ กลิ่นขี้วัวคลุ้งเข้าไปทีเดียว

เมื่อเห็นคุณยายครั้งแรก คุณยายคือแม่ชีวัยเกือบ ๖๐ ปี
รูปร่างผอมบาง ผิวคล้ำ แต่ใบหน้าผุดผ่องเป็นนวลตอง คำ
หน้าที่แสนจะธรรมดาของท่าน ทำให้อาตมาผู้โง่เขลาลืม
คำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับผู้ที่อาสาพามาเสียสิ้น จึงถามโพล่ง
ขึ้นว่า

“ยาย คุณไชยบุญย์เขายายพาไปตุนรกสวรรค์ได้จริง
มั๊ย”

“จริง ยายเคยไปช่วยพ่อขึ้นจากนรกมาแล้ว”

เจอคำตอบตรงเผงไม่อ้ออึ้งแบบนี้เข้า อาตมาก็บอกกับ
ตัวเองทันทีว่า เจอคนจริงที่ตามหามานานแสนนานแล้ว
ความศรัทธาเกิดขึ้นอย่างท่วมท้น แต่ยังไม่วายถามต่อ

“แล้วอย่างผมนี้ไปดูได้ไหม”

คราวนี้คุณยายตอบยาว แถมให้กำลังใจเสร็จสรรพ

“ได้ซิ คุณนะมีบุญมากอยู่แล้ว ถึงได้มาถึงที่นี่ไงล่ะ ยังจำ
ฝึกไม่นานหรอก”

ได้ยินอย่างนี้ใจก็พองโตด้วยความยินดี เพราะแสดงว่า
คุณยายรับจะฝึกให้แล้ว วันนั้นเลยขอประเดิมนั่งสมาธิ
รวดเดียว ๓ ชั่วโมง ใจมันอยากให้คุณยายรู้ด้วยว่า เราก็คือ
จริงเหมือนกัน

พอคุณยายลงน่านั่งสมาธิ บุคลิกผู้หญิงชาวบ้าน
ธรรมดาๆ ก็เปลี่ยนไปทันที ท่านั่งตัวตรงของท่านสง่างาม

มันคงเจ็บปวดเหมือนทวนของขุนพลที่ปักธงดาอยู่บนนครรบ
ความศรัทธาของอาตมาที่มีต่อท่านยิ่งเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

นับแต่วันนั้นเป็นต้นมา จิตใจของอาตมาก็ผูกพันอยู่กับ
คุณยายอาจารย์ ยอมมอบกายถวายชีวิตให้ท่านอบรมบ่ม
นิสัยโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น รวากับเคยอยู่ในปกครอง
ของท่านมาหลายภพหลายชาติ

ตามที่ได้เล่ามาแต่ต้นว่า กิริยาวาจาของอาตมาที่คิดว่า
นุ่มนที่สุดในชีวิตแล้ว ก็ยังขวางหูขวางตาศิษย์รุ่นพี่เข้าหลายคน
การชักใช้ไล่เรียงเรื่องนรกสวรรค์ เรื่องนิพพาน ซึ่งข้องใจมา
นาน ไม่ค่อยจบง่ายๆ แต่คุณยายก็ตอบให้เข้าใจได้เป็นฉากๆ
ราวกับจำลองเอาสิ่งเหล่านั้นมาวางไว้ให้ดูต่อหน้า

ศิษย์รุ่นพี่คนหนึ่งที่อยู่ในเหตุการณ์วันนั้น มาเล่าให้ฟัง
หลังจากเวลาผ่านไปแล้ว ๓-๔ ปีว่า

“วันนั้นพี่บอกยายว่า อีตาคนนี้รู้มั่ง ร่ำมั่ง สกปรก พุท
ก็เสียงดังเอะอะ ยายอย่าไปรับเป็นศิษย์เลย ไล่ไปเถอะ แต่
ยายก็ยังรับไว้”

ได้ยินศิษย์รุ่นพี่เขาเล่าแล้ว นึกตื่นตันในความเมตตา
กรุณาของคุณยายอาจารย์ขึ้นมาอย่างท่วมท้น คุณยายคง
ต้องใช้ความอดทนกับเรามากเหลือเกิน...